

Nr 240.

Av herr Igel m. fl., om ändrad lydelse av 48 § i förordningen angående försäljning av rusdrycker.

Lika lydande med motionen nr 119 i första kammaren.

Stockholm den 22 januari 1920.

J. P. Igel.

And. Karlsson.

A. Olsson.
i Mora.

Anders Andersson.
i Falkenberg.

Alfred Persson.

Albert Zander.

Nr 241.

Av Corneliussön m. fl., om införande i tulltaxan av en tullsats för hummer.

Det torde vara tydligt, att när man nu efter världskrigets slut skall återgå till mera normala förhållanden, så måste man till skydd för det egna landets näringar införa sådana tullar, att dessa näringar kunna bestå i konkurrensen med utländska näringar, vilka bedrivs under mera lyckliga naturliga förutsättningar än sina egna. Framför allt bliver tullskydd erforderligt för sådana näringar, vilkas bestånd och vidare utveckling icke minst under den gångna kristiden visar sig vara nödvändiga förutsättningar för bevarande av vårt lands självständighet och oberoende.

Av denna anledning beslutade tullsatsen å livsförnödenheter kommer naturligen icke de delar av landet till godo, vilka icke kunna i någon avsevärd mån producera sådana varor, utan bliva invånarna i dessa landsändar i stället lidande på de av de högre tullarna vållade förhöjningarna i prisen på dylika livsförnödenheter. Till dessa landsändar hör bland annat vår västkust.

Det synes vara skäligt, att invånarna på västkusten genom tullar på varor, som de avyttra, erhålla någon kompensation för höjda tullar på sådana livsförnödenheter, som äro att hänföra till lantmannanäringarnas alster. Det är i främsta rummet fisket, som utgör dessa invånares huvudnäring och framför allt sillfisket. Det skulle därför ligga närmast till hands att påyrka införandet av tull å sill, och skulle en effektiv tull å saltad sill utgöra en synnerligen god hjälp åt det svenska västkustfisket. Då emellertid denna vara ingår som en mycket viktig beståndsdel i den svenska folknäringen, anse vi oss icke kunna, innan vidare utredning blivit åvägbragt, påyrka tull å nämnda vara.

Däremot är det ett annat fiske, som visserligen icke spelar tillnärmelsevis samma roll för västkustfisket som sillfisket, men som dock tillför västkustfiskarne en inkomst, som måste betecknas som avsevärd, nämligen hummerfisket.

Av av oss inhämtade statistiska uppgifter finna vi, att år 1913 importerades 40,000 st. hummer, 1916 43,000 st. och 1917 102,017 st., och betingade detta senast nämnda års import en summa av 126,000 kronor.

En tull för hummer skulle otvivelaktigt utgöra en hjälp för det svenska västkustfisket. Ur folknäringssynpunkt lär emot en dylik tull icke vara något att erinra, då en sådan tull skulle drabba en vara, som uppenbarligen är att hänföra till lyxvaror.

Om man införde en tull av 50 öre pr kg. för hummer, skulle en hjälp vara lämnad till västkustfisket, utan att några berättigade intressen därigenom bleve trädde för nära.

På grund av vad vi sålunda anfört få vi hemställa,

att riksdagen må besluta införandet i tulltaxan av en tullsats å hummer av 50 öre per kg.

Stockholm den 22 januari 1920.

B. Corneliusson. *Cornelius Olsson.* *Sig. A. Carlsson.*

Arvid Lindman. *S. Welin.* *Carl Hederstierna.*

David Norman. *Swen Persson.* *Karl Kahlström.*

John Jönsson. *Nils Svensson.*

I motionens syfte instämmer:

Pehr Aug. Andersson.
